

ПІЗНЯ ВЕСНА

Весна причаїлася всюди: у сірій корі ґрунту, у деревах, у воді – і, здавалося, ось-ось вибухне яскравим сонячним промінням. Лише котики в лугах, зодягши хутрянні кожушки, повискакували; та ще бруньки врешті-решт забубнявіли хоч і повільно, але невідступно, з кожним днем круглішаючи, набрякаючи; їхні клейкі основи, не витримуючи внутрішньої напруги, ледь-ледь лопапи, виказували очам урочисту зеленово-салатову барву майбутньої, такої довгоочікуваної весни.

Відійшли проліски в лісі, уже засиніли фіалки, засвітився над опалим листям лісовий сон — вайлувата й трохи смішна в певності своєї краси квітка, а дерева стояли голі і, облиті байдужим промінням, сіяли навсїбіч тонкий, ледь уловлюваний смуток. Лише на берізках вирізьблювалось перше листячко, ніжне, мов дитяче зітхання, і з його появою помолодшали, стали одухотвореними самі берізки, де-не-де вкраплені в похмурий хаос тьмяних дубів та грабів, і весь ліс неначебто здобувся на просвіток.

Повітря ж якесь безпристрасне, стримане. Чому це раптом навесні забракло йому емоцій, шалу пахоців, які дурманять і п'янять, де пропала його здатність пробуджувати в людській істоті тугу, мов брунька, віру в споконвічний розквіт природи? Емоції так само, вочевидь, причаїлися, і шал буйний весни заховався десь-інде, позирає на світ цей добродушним, спокійним зором розквітлих поблизу ще не прогрітих озерець яскраво-жовтих квіток пшінки...

Весну, либонь, зачарували, замовили, а тепер вона чекає й не може дочекатися на магічне слово, яке відразу випустить її на волю (За Є.Гуцалом) 212 слів.